UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitivm Perfectionis, Et Virtvtvm Christianarvm

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XIII. De aliis eximiis bonis, quæ in hoc superiori, tanquam Christo Domino, obediendi modo, continentur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40105

Visual Library

CAPVT XIII.

De aliis eximiis bonis, quæ in hoc ſuperiori, tanquam Chriſto Domino, obediendi modo continentur.

PRæter id quod dictum eſt, alia eaque ſingularia in hoc obedientiæ modo, quo Superiori quaſi Chriſto Ieſu, & non velut homini paretur, & quo ſuperior tanquã dominus ipſe conſideratur, bona comprehenduntur. Primum ſit, hac obediendi ratione ſingulare nos robur & fiduciam magnam concipere, haud difficulter ea quæ injunguntur exequendi, & quam feliciſſimè ad exitum deducendi. Hæc enim eſt inter ea, quæ Deus, & quæ homines præcipiunt, differentia, quod hi ſæpè præcipiant, ea quæ executori mandare haud facilè poſſumus, & ad ea quæ imperat exequenda, nec robur nec vires nec potentiam ſuppeditent. Deus autem nihil præcipiat, quin id facilè præſtari queat, ſimul etiam vires & potentiam ad juſſa facienda & adimplenda ſubminiſtret.

Obediens ꝓpter Deũ ſimul à Deo gratiã ad exequẽdum opus accipit.

Deus obedienti propter ſe vires ad benè agendum ſufficit.

Porrò hic in Religione ſingulari quodam modo, hac animi fortitudine, & in Deum fiducia opus habemus, vtpote in qua ad magna, ardua, & laborioſa vocati ſumus. Proinde ad in hiſce animo non concidendum permultum conferet, ſimul etiam animos & fiduciam ſuggerit conſiderare, id mihi à Deo Optimo Maximo injungi, eumque cum tali me officio & miniſterio applicuerit, mihi conceſſurum quod præcipit. Atque ideò vna de maximis conſolationibus, quibus ſe, qui in Indias aut alias laborioſas expeditiones amandantur, medijs in laboribus & periculis, tàm mari quàm terra occurrentibus, & tàm ſpiritualibus, quàm corporalibus ſolantur, eſt hæc: Tu me Domine huic expeditioni applicuiſti, tu mihi eam feliciter fac ſuccedere: *tuus ſum ego, ſaluum me fac.* Hoc, inquit Chryſoſtomus, commonſtrare nobis & declarare tacitè Redemptor noſter Ieſus voluit, dum diſcipulos ſuos ad prædicandum, mundumque in viam veritatis reducendum mittens, eis ait, *Ecce ego mitto vos*: perinde ac ſi diceret: Eſto, vos debiles, & infirmi ſitis, inimici verò potentes, & validi, pericula quoque evidentia; non eſt quod timeatis, aut animo concidatis, propterea quod me mittente, me jubente proficiſcamini. *Ecce ego vos mitto*, ego vos ab omnibus malis, & aduerſis, qui ingruere queant, caſibus tuebor, deque omnibus inimicis veſtris victoriam faciam reportare. Hæc vnica diſcipulorum Chriſti in omnibus eorum laboribus & periculis, fuit conſolatio, vti etiam eſſe debet noſtra in omnibus muniis, quæ ſuſcipimus, atq; adeò in omnibus rebus, quæ à ſuperiore nobis præſcribentur: Deus me mittit, Deus iſthuc mihi jubet, ipſe ad hoc mihi vires elargietur. Abacuc Prophetæ mandat Deus, vt quod meſſoribus ſuis præparat prandium, Danieli in lacum leonum conjecto, in Babylonem deferret; qui cum diceret, *Domine Babylonem non vidi, & lacum neſcio*; ecce arripit eum Angelus in vno crine capitis, & ſublatum per aera in lacum ſiſtit. Vt hinc diſcamus, qua Deus facilitate & promptitudine ſuccurrat, & opituletur in ijs quæ imperat.

Pſ. 118. 94.
Kem. 34.
Luc. 10. 2.
Obedientes propter Deum à Deo mittuntur.
Superioris mandatũ eſt velut Dei miſſio.
Dan. vlt. 32.
Deus obedienti etiã per miraculũ ſuccurrit.

Præterea hæc, qua ſuperiori tanquam Chriſto obeditur, obedientia continuum quoddam eſt ad Dei voluntatem ſemper faciendam exercitium: ita vt per hoc quis amore Dei perpetuo ſuccenſus incedere, & continua velut in oratione agere queat. Optima namque & perutilis oratio & optimus in Dei præſentia jugiter ambulandi modus eſt, cum quis in hoc ſe aſſiduè exercet, vt Dei voluntatem faciat, inque eo voluptatem ſentit & delectationem.

Obediens in omnibus diuinæ voluntati viſificatur.
1. p. tract. 6. cap. 4.

Ad hæc qui hoc modo in obediendo procedit, minimè curat hoccine vel illud ſibi injungatur; aliud quippe non

Vna illi lubido parere Deo.

ſpectat, quàm vt, quod ſibi mandatum eſt exequendo Dei ſui voluntatem faciat. Atque hic ejus eſt cibus, voluptas, & vnica in omnibus, quæ agit, delectatio.

[Pace magna gaudet.] Inſuper, qui in ſuperiore Deum conſiderat, ſeque jam in Dei manus traditum eſſe, necnon ab eo regi ac gubernari ſe credit, mira animi pace gaudet, nihil deſignans animo aut definiens, imò nec curans, quid de ſe futurum ſit. *[Pſalm. 49.]* (*In pace in idipſum dormiam & requieſcam*) quia in fidas ſe bonasque manus conſignauit. *[Pſal. 22. 1.]* *Dominus regit me & nihil mihi deerit*: certus ſum aliud nihil de me ſtatutum iri, quam quod ipſe voluerit: atqui ipſe aliud non volet, quam quod optimum eſt.

[Præſtantia huius exercitii.] Quam multa, hem! bona ac diuitias ſpirituales nobis compararemus, ſi Deũ in ſuperiore contemplari aſſueſceremus, atque in animum penitus inducere, cum Deo & non cum hominibus viuere? Veteranus quidam Pater alias dicebat viginti & amplius annos ſe jam in Religione vixiſſe, & interea haud dum intellexiſſe, quid eſſet, *Obedire tanquam Chriſto, & quaſi qui Deo ſervit & non hominibus*: *[Sed labore ad id opus.]* & tu te in forte intelligere credes quod ipſum & legeris & ſæpius referri audieris? ſed id non ſufficit: neceſſe eſt, vt ad vſum & praxim id, eo modo quo diximus reuocare nouerimus, vt hac ratione virtutis hujus perfectionem aſſequamur, omniaque hæc quæ commemorauimus bona percipiamus.

Capvt XIV.

Injuriam, quæ ſuperiori irrogatur, & contra eum conceptam murmurationem Deus tanquam propriam reputat.

[A contrario.] Sicuti dum ſuperiori obedimus, obedimus & honorem deferimus Deo, quẽ ſuperior repræſentat, & cujus locum occupat, ita, dum aliquam ſuperiori injuriam & contumeliam irrogamus, ea qualiſcunque demum ſit, irrogatur Deo. Eadem in vtroque aſſerto militat ratio; & pari modo Chriſtus de Priore, quo de ſecundo dixit: *Qui vos audit me audit, qui vos ſpernit, me ſpernit.* *[Luc. 10. 16.]* Apoſtolus autem ad Romanos ſcribens, hanc rationem aſſignat: *Quia non eſt poteſtas niſi à Deo: quicunq; autem poteſtati & decreto* ſuperiorum *reſiſtit, Dei ordinationi reſiſtit.* *[Rom. 13. 1. Poteſtas enim à Deo eſt, qui ei reſiſtit, Deo reſiſtit.]* Plurima hujus rei exempla in S. Scriptura legere eſt. Cum Iſraelitæ contra Moiſen & Aaron, quos illis Deus in ſuperiores dederat, murmurarent, quod in deſerto non haberent, quod comederent, pæniteretque eos Ægypto exiiſſe; ſic eos Mo[ſe]s & Aaron ſunt allocuti. *Audivi murmur veſtrum contra Dominum: nos verò quid ſumus, quia muſcitaſtis contra nos? nec contra nos eſt murmur veſtrum, ſed contra Dominum:* Rurſus cum aduerſus Samuelem *[1. Reg. 8. 7.]* ijdem Iſraelitæ murmurarent, ac Regem ad aliarum gentium imitationem, peterent, ait Deus Samueli: *Non te abiecerunt ſed me ne regnem ſuper eos.* Hoc item in ſenſu paſſim declaratur illud Iſaiæ: *[Iſaiæ 7. 13.]* *Nunquid parum vobis, eſſe moleſtos hominibus,* quos Deus miſit, vt vos regant & gubernent, neque ſanè parum id eſt, ſed multum: *quia moleſti eſtis & Deo meo*: quia Deo hęc fit injuria, eamq; ipſe velut propriam habet & vindicabit.

[Puniti murmurationis exempla.] Quantoperè autem hæcce contra ſuperiores murmura Deus deteſtetur, quãque vt propriam injuriam hanc ducat, poterit è magnis & extraordinarijs flagellis caſtigationibusque, quibus in ea animaduertit, colligi: legimus quippe Gore, Dathan & Abiron, quia contra Moiſen & Aaronem murmurabant, imperiumque populi eos ſibi arrogare faſtuosè dictitabant; horrendo quodam modo à vindice fuiſſe caſtigatos. Terra quippe *[Num. 16. 31.]* ſub pedibus dehiſcens, eos abſorbuit, & viuos vna cum vxoribus, tabernaculis & vniuerſa ſubſtantia ad inferna tranſmiſit: quin & alios ducentos & quinquaginta viros, qui ijs aſſenſerant, ignis egreſſus à Domino deuorauit. Obſeruat curiosè D. Thomas grauius Deum & atrocius animaduertiſſe in illos, qui ſuperiori- *[2. 2. q. 93. art. 1.]*

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN